

převzato dne: 30-05-2008

CO. 429. 4124

031

MINISTERSTVO FINANCÍ

Došlo: 30-05-2008

č.j. 50599 příloh

Mgr. Kamil RUDOLECKÝ

I. místopředseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

V Brně dne 27.5.2008
Č.j.: 10707/2008/420

Vážený pane vrchní řediteli,

v návaznosti na dopisy Ministerstva financí č.j. 42/27103/2008, č.j. 45/23431/2008, č.j. 45/36241/2008, č.j. 45/29977/2008/, se žádostí o stanovisko z pohledu veřejné podpory ve věci vypořádání závazků státu za staré ekologické zátěže vzniklé před privatizací, Vám sděluji, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") se již na základě předchozích dopisů a jednání pracovní skupiny k obdobným případům vyjádřil, a to včetně procesních náležitostí. Na tato vyjádření tedy zpětně odkazují, přičemž upozorňuji na nutnost zachování nediskriminačního přístupu ke všem subjektům, kteří svůj nárok uplatnili či uplatní.

Z hlediska hmotně-právního mohu uvést následující:

Jedním ze znaků veřejné podpory je selektivita daného opatření. Pokud je opatření realizováno na otevřené transparentní a nediskriminační bázi bez zvýhodnění konkrétních subjektů, lze usuzovat na neexistenci veřejné podpory. Odstraňování škod způsobených v době centrálně plánovaného hospodářství je velmi specifickou otázkou. Toto specifikum je třeba dle názoru Úřadu vzít v potaz při posuzování souladu s komunitárním právem. V rámci rozhodovací činnosti Evropské komise („EK“) lze nalézt případy, kdy podpora na zaházení starých ekologických škod vzniklých v době centrálně plánovaného hospodářství Německé demokratické republiky (tedy před privatizací podniků) byla EK posouzena jako opatření nezakládající veřejnou podporou. V rámci rozhodnutí 1999/646/EC ve věci podpory

společnosti InfraLeuna Infrastruktur EK konstatovala, že společnosti v nových spolkových zemích nemohou být považovány za odpovědné za znečištění životního prostředí vzniklé v bývalé Německé demokratické republice. V rozhodnutí 1999/658/EC ve věci podpory společnosti Maxhutte Stahlwerke EK konstatovala, že převzetí odpovědnosti státu za znečištění způsobené v minulosti slouží pouze obecnému zájmu bez jakéhokoliv poskytnutí výhody kupujícímu znečištěné půdy, a to zejména v případě, kdy by bez poskytnutí této záruky byla znečištěná půda neprodejná.

V uvedeném rozhodnutí EK aplikovala ustanovení čl. 3.2.2 tehdy platných Pokynů na veřejnou podporu v oblasti ochrany životního prostředí (94/C 72/03). Die uvedeného článku rehabilitace znečištěné průmyslové půdy nepředstavuje veřejnou podporu ve smyslu čl. 92 (dnes čl. 87) Smlouvy o založení Evropských společenství, pokud nelze požadovat odstranění od původního znečišťovatele.

Evropská komise vzala při posuzování opatření v potaz vysokou a nekvantifikovatelnou míru rizika případné odpovědnosti nabyvatele za znečištění vzniklé v minulosti předchozím podnikem. Dále konstatovala, že bez dohody o převzetí odpovědnosti za staré ekologické zátěže by nebylo možné takový pozemek prodat, což by mělo za následek, že obdobné typy pozemků nebudou nikdy znovu hospodářsky využívány. Převzetí rizika vyplývajícího ze způsobeného znečištění, které stát nese, slouží veřejnému zájmu a stát tímto neposkytuje ekonomickou výhodu kupujícímu.

V obou citovaných rozhodnutích byly uzavřeny smlouvy mezi spolkovou zemí a nabyvatelem původního majetku, které obsahovaly ustanovení o právní odpovědnosti státu (spolkové země) za znečištění způsobené činností původních státních podniků v době bývalé NDR. Pokud veřejný subjekt na své náklady sanoval takové znečištění, konal tak na základě závazku plynoucího z uzavřené smlouvy. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že toto tvrzení se opírá o skutkové okolnosti daného případu a je nutné posuzovat přenos případné výhody na nabyvatele pozemků ad hoc individuálně. Fakt, že nelze přesně ex-ante vyjádřit všechna rizika plynoucí ze starých ekologických zátěží privatizovaných podniků nezvýhodňuje nabyvatele, pokud tento zaplatil za privatizovaný majetek tržní cenu, nicméně je nutné, aby přijetí odpovědnosti státu za ekologické závazky vzniklé před privatizací předmětných podniků bylo smluvně ošetřeno již v době přechodu majetku na nabyvatele.

Pokud je navýšení garance odůvodněno na základě objektivních skutečností, jakými jsou např. navýšení stávajících garancí v situaci, kdy nebylo možné odstranit všechny

ekologické škody, ke kterým bylo Ministerstvo financí již zavázáno, či podhodnocení nákladů v původní studii, lze usuzovat, že tyto skutečnosti představují argumenty, že stát jedná v souladu s výše uvedenými rozhodnutími.

Aktuálně platné Pokyny Společenství o státní podpoře na ochranu životního prostředí (2001/C 37/03) upravují problematiku tzv. zděděných zátěží (ekologických škod) v čl. 38. Z tohoto článku vyplývá, že veřejnou podporu je možno posoudit jakožto slučitelnou se společným trhem a její výše může dosahovat až 100 % nákladů zakládajících právo na poskytnutí podpory, plus 15 % nákladů na provedenou práci. Náklady zakládající právo na poskytnutí podpory se rovnají nákladům na práci bez zvýšení hodnoty pozemku. Celková výše podpory však nesmí přesahovat skutečné výdaje vynaložené podnikem.

S ohledem na výše uvedené by bylo možno usuzovat z pohledu analogie na obecně pozitivní přístup Evropské komise k odstraňování obdobných starých ekologických škod i v České republice.

Vážený pane vrchní řediteli v případě potřeby je Úřad připraven i nadále spolupracovat.

S pozdravem

Vážený pan
Ing. Tomáš Uvíra
vrchní ředitel skupiny 031
Ministerstvo financí
Praha 1